

Vull pagar taxes turístiques

«Quan viatjo, m'agrada pagar taxes turístiques i haver-me d'apuntar en llistes d'espera: em certifica que el meu pla no està fastiguejant els veïns i que la meva visita ha omplert les seves arques públiques»

Si alguna cosa ens ha dut el segle XXI, és la democratització dels capricis en territoris desconeguts: marxar a l'altra punta d'Europa el cap de setmana, passar una temporada com a motxiller, el viatge estival de rigor amb amics o parella, o la temporadeta treballant a Cuzco o a Sevilla en remot. És un bé tan preuat, poder viatjar, que de ben segur que de seguit que duquem la vacuna, farem filera a Skyscanner. I tan bon punt estiguem arrengrats, els problemes socials i culturals associats a aquesta indústria també tornaran.

Quan hom intenta argumentar que Catalunya ha abusat del model turístic, i que ha perdut el cap llençant-se als braços d'un model productiu que genera diners, però els reparteix malament i els embruteix fent malbé el territori i duent a un creixement econòmic basat en passavolants que no venen a cercar una vida millor sinó una experiència, **el primer contraargument que et deixen anar sempre és el mateix: "bé que t'agrada viatjar i que has viscut a Londres, tu!"**. Com si el fet de tenir una reserva o saber com funciona una Oyster et fes automàticament partícip d'una manera d'entendre els capricis a l'estranger com una barra lliure.

Cada ciutat, cada territori, cada país, té dret a triar quin model turístic vol desenvolupar, i nosaltres també tenim aquest dret. Prefereixo fer el turista a una ciutat que ha racionalitzat els visitants que pot absorbir sense perdre autenticitat, que no pas merdejar en un entorn ple de trampes per estrangers, alcohol barat i amb una cultura local acorralada entre pisos turístics, botigues de souvenirs, i restaurants de *paelas*. No vull consumir els espais físics dels ciutadans locals ni menjar succedanis del seu plat estrella, vull viure'ls de prop, i a poder ser, interactuar en un ambient sa amb ells.

És per això que quan viatjo, m'agrada pagar taxes turístiques i haver-me d'apuntar en llistes d'espera: em certifica que el meu pla no està fastiguejant els veïns i que la meua visita ha omplert les seves arques públiques per tal de corregir i racionalitzar els efectes del turisme, és a dir, els efectes dels meus capricis. Certament, les taxes turístiques podrien corregir-se arreu amb un percentatge de places disposades en llistes d'espera per tal que no només els de casa bona puguin conèixer altres cultures. Així i tot, qui soc jo per dir-los què han de fer a Venècia, i qui són ells per dir-me a mi què he de fer a la meua ciutat. Una cosa està clara: els drets dels ciutadans locals passen per sobre dels capricis dels visitants perquè el dret a la llibertat turística encara no em consta.

Així que sí, feu-me pagar taxes turístiques sense problema i aviseu-me de quan val més que no vingui perquè la llista és plena, indrets del món. No pot ser que siguin els lobbys turístics i els ultraliberals uniformitzadors els que decideixin la sort de les zones de moda, sovint dissociades totalment de la seva cultura i la seva sostenibilitat. Els ciutadans i les administracions hi tenim molt a dir sobre el nombre de fotos d'Instagram que es penjaran del nostre edifici i de la nostra plaça. Acceptem-ho, la barra lliure de Ryanair, Vueling i els lloguers destinats a nòmades digitals no estan significat una millora de vida pels catalans. No estan pas descronificant l'atur juvenil, ni estan aturant desnonaments als barris amb rendes més baixes, sinó que estan creant un submon de picaresca contractual i dúmping social.

Ja tinc ganes de fer el meu primer viatge postpandèmic i veure que m'han aplicat un 7,5% de taxa turística, com feien a Dortmund abans de la Covid. Així podré gaudir del meu viatge i tenir la consciència tranquil·la perquè estaré viatjant des del respecte a la multiculturalitat i la defensa de l'autenticitat.

